

Bùi Quang Khiêm

Chim khôì

Bói-Cá vốn tính điệu. Bộ áo cánh cầu kỳ, lúc nào cũng như đi hội. Quanh năm đánh bắt ở ao, việc soi gương, ngắm vuốt cũng thành thú vui. Càng ngắm, ngài càng thấy mình đẹp, chẳng có chỗ nào để chê.

Ngày nọ, hội đồng xóm chim quyết định tìm biểu tượng đẹp nhất, trao danh hiệu “chim khôì”. Có vài tiêu chuẩn. Tài kiếm sống là một. Tinh thần dũng mãnh, bay nhanh, mỏ cứng, vuốt sắc là hai. Bộ cánh đẹp, hình hài cân đối và khuôn mặt thanh tú là ba. Bói-Cá tự kiểm rồi kết luận:

- Dứt khoát “chim khôì” là Bói-Cá ta chứ chẳng thể khác được.

Theo lệ, sau khi hội đồng nhất trí, sẽ giao cho Cú - họa sỹ tài năng có trí óc tinh khôn - vẽ bức tranh chân dung. Ngày vinh danh sẽ treo tranh lên. Toàn thể các hộ chim trong xóm sẽ đồng thanh xướng tên. Bói-Cá mơ ngày ấy. Ngài đi vận động các bô lão hội đồng.

Vừa quà cáp, vừa ăn nói khéo léo, lại kể lể chỗ thân quen... Ngài lại hứa tài trợ cuộc thi bằng số cá tích trữ nhờ đánh bắt cả tháng, ăn uống kham khổ. Rốt cục ngài cũng thuyết phục được hội đồng trao danh hiệu “chim khôì” cho mình.

Vốn yêu cái đẹp, lại cũng để đảm bảo hình ảnh truyền thông, Bói-Cá quyết định hợp tác sâu sắc với Cú. Bức họa phải hoàn hảo mới được. Ngài mang đồ ăn, quà cáp đến, kè kè ở tổ Cú.

Bói-Cá cũng chẳng đòi hỏi gì nhiều nhận, chủ yếu nhờ vả nét vẽ của Cú giúp cải thiện thẩm mỹ. Cốt sao có hình ảnh mạnh, can đảm và hoạt bát hơn. Thể hình tráng kiện hơn. Đôi mắt tinh nhanh hơn. Riêng mỏ cho bé lại chút, nhưng vẫn sắc bén, là ổn. Nói chung xứng đáng chim khôì.

Cú nỗ lực và cũng nhân dịp này trả ơn Bói-Cá giúp đỡ hội thiếu đói, nên hợp tác nhiệt tình.

Bói-Cá đẹp lòng. Ngài ăn no, ngủ kỹ, ngóng phút đấng quang.

Ngày hội, chim nô nức kéo về.

Cỗ bàn bày ra. Thông báo thể lệ. Giới thiệu hội đồng... Sau đủ nghi thức, tới tiết mục chính: xướng danh “chim khôì”. Bói-Cá vờ khiêm tốn, nằm trong lùm cây, chổng mông về phía tranh. Đợi đám đông xướng tên.

Tranh được đưa đến. Mảnh khăn che gỡ ra. Đám chim dự khán ò lên, đồng thanh hô:

- Diều hâu!

Châu Chàng